

Ještě stále užíváme staré přísloví „*lepší drzé čelo než poplužní dvůr*“. Pojem poplužní se užíval pro polní míru, ale také pro pojem půda. Poplužní dvůr nebyl v podstatě nic jiného než najatá budova (statek) s půdou. Poplužní dvory zanikly se zrušením roboty, ale přísloví říkájící, že drzost je někdy víc než majetek, platí dál. Světem chodí řada osob s drzými čely, které nahrazují talent, ale plní kapsy. Vedle nich potkávám lidi s hlavou plnou talentu, ale s kapsami jen občas cinkajícími drobnými. Devátého ledna 2013 jsem se opětovně s jedním takovým člověkem s absencí drzého čela setkal. Setkání proběhlo v klubu Carpe diem, sklepní místnosti s akustikou, kterou nelze ani trochu označit za vynikající. Onou bytostí bylo děvče, označující ironicky sama sebe jako skromné děvče s třípatrovým domem. Jmenuje se

Petra Šanclová

a užívá uměleckou přezdívku

Šany

.

Bydlí v přízemním domě na Moravě, který si dlouho, většinou vlastníma rukama, upravuje k obrazu svému. Šany byla hostem kapely **Corpus delicti**, kapely, která se již léta objevuje na hudební scéně, aby opět zmizela s nadějí na návrat. V jejím čele stojí Tomáš Berka, muž mnoha profesí, počínaje rozhlasovým moderováním a konče účastí v mnoha kapelách. Současná sestava je kolektiv výborných muzikantů včetně Aničky Drábkové, viditelné i jinde, například u Berušek či s Martinem Kadlecem v Disneybandu. Anička je talent a hraje asi na vše, na co se hrát dá. Kapela Corpus delicti jistě potěšila své fanoušky, včetně přítomného Petra Bohuslava, ale mé srdce i hlas patřil Šany. Opět jsem se přesvědčil, jak mnohohrstevná je to autorka a interpretka. Jsou písničkárky, které sednou, slovy Jardy Urbánka se „svěří“ publiku, ale po půl hodině účinkování se začnu těšit domů a slyšené a viděné mi tak nějak proteče mezi prsty. Naproti tomu Šany mi zaleze pod kůži. Někdy zpívá o banalitách - o starém autu, co spíše nejede, než jede, o své lásce ke kombajnu a vzápětí mě zamrazí, když velmi smutně v písni

Přání sděluje své pocity ze

zklamání v lásce, ale bez slz, sentimentu, klišé a nakonec je zde zahořklý, ale nádherný nadhled. Uvedené banality by bylo možné zpívat jednoduše, ale Šany střídá tóniny, mazlí se s nimi, pracuje se svým velmi dobrým hlasem a na kytaru předvádí, že vedle talentu nese ovoce i

píle a trápení se s každým tónem. Zatím její jediná deska

Ze země vah

je lékárnickou prací se sladce hořkou chutí. V písních na lidový motiv jsou zúročeny i roky v sestavě Vlasty Redla, jehož písně postavené na motivech lidových písní, jej oddělují od většiny interpretů a autorů, kteří si na „lidovou notěčku“ hrají proto, že je zrovna módním kabátem, ale nosí jej tělo, narozené někde úplně jinde, než na polích a na mezích. Velikou devizou Šany je její smysl pro humor, který je ženám většinou upírán. K tomu bych dodal, že smyslu pro humor je na hudebních, ale i jiných scénách jako šafránu a je nahrazován „veselými historkami“, jimž se směje především ten, který je vypráví. Šany svým smyslem pro humor nejen prosvětluje pauzy mezi písněmi, ale je leitmotivem její interpretace. Ten večer byl příliš krátký a ten, kdo ještě nikdy neobjevil skrytý poklad, měl by se podívat na některý koncert Petry Šany Šanclové. Přijde-li, zjistí, že poklady se otevírají nejen na Velký pátek.